

daarom was hij ook waardig dezen naargeestigen doodenmarsch te openen. Dan volgden de graven van Tübingen, van Zollern en van Schwarzenberg. Een krans van licht omzweeft het lijk van Zollern. „Zaagt gij misschien reeds stervend uw huis in toekomstigen glans?” vraagt de dichter, zinspelend op de afkomst der Pruisische Koningen, later der Keizers van Duitschland, uit het geslacht der Hohenzollern, wier spreuk *Vom Fels zum Meer*, van de rots tot aan de zee, letterlijk in vervulling is gegaan.

Twee ridders van Saksenheim, vader en zoon, waren eveneens gesneuvelde. Ze lagen gebed in leliën en papaver, de lelie het symbool van de jeugd, de papaver van den dood. Men noemde het geslacht van Lustnau spottend „de dooden.” Er was n.l. eens een ridder van Saksenheim schijndood geweest. 's Nachts was hij bijgekomen en in zijn lijkgewaad aan zijn vrouws bed komen staan, die doodelijk geschrokken was. Hier werd nu een heer van Lustnau uitgedragen, dien de dood in 't hart getroffen had.

Alle wapenschilden met de namen der ridders waren op het stadhuis ten toon gesteld, tot schande van den adel.

Graaf Ulrich genas van zijn wonden en reed den weg naar Stuttgart terug, dien wij gekomen waren. Zeker niet in zoo opgewekte stemming als wij. Hij trof zijn vader bij het middagmaal. Geen welkomstwoord klonk hem tegen. Zwijgend zet hij zich tegenover den ouden graaf en slaat de oogen neder. Visch en wijn worden gebracht. Dan grijpt de oude graaf een mes, en zonder een woord te spreken snijdt hij tusschen hen beiden het tafellaken door.

D.

VAN DE ZENDING OP BOEROE

Koppensnellers en slangen

In de pendopo (verbindingsgang) van het huis van zendeling H. heerscht op dezen heeten achtermiddag doodsche stilte. Mevrouw H. heeft vanmorgen les gegeven aan haar 25 leerlingen en haar pleegkinderen moeten nu haar taak afmaken, zooals ze dat elken middag doen.

Terwijl ze haar bezigheden verricht, verwondert mevrouw H. zich over de ongewone stilte, waarmee de acht meisjes vandaag haar werk doen en ze besluit eens te gaan kijken.

Als ze binnenkomt, zien de meisjes haar verlegen aan. Rustig controleert ze 't werk.

Rachel heeft niets af, Marie heeft niets af, Eva heeft niets af en zoo gaat 't het heele rijtje langs — niemand heeft iets uitgevoerd. Mevrouw H. vraagt streng, wat er gebeurd is. „Niets, Njonja,” en verder is er geen woord uit te krijgen.

Ze kijkt het vertrek eens rond — aha — in een hoek ziet ze plotseling een opening. De wand van bladstelen is vaneengeschoven, de meisjes zijn er uit geweest. En nu moet het hooge woord er uit. Rachel vertelt het, verlegen en een beetje bang.

„Ja, Njonja, we konden een groote prauw zien en we dachten, misschien koopt Njonja wel mooie sarongs voor ons.”

„Ja, zeker,” zegt mevrouw H., „ik zal sarongs koopen voor ondeugende meisjes, die niets van haar werk hebben afgemaakt. Gaat maar eens zitten, dan zal ik jullie wat anders vertellen. Misschien is die prauw wel van de koppensnellers.”

Groote ontsteltenis bij de meisjes! Met angstige oogen kijken ze mevrouw H. aan. „Ja,” zegt deze, „en herinner jullie je niet het verhaal van den ouden Koffo, die in z'n jeugd gestolen is door de koppensnellers? 's Nachts heeft hij zich heel voorzichtig laten afglijden van den rand der prauw en is op 't laatste oogenblik nog door Gods hulp gered; maar dat is toch maar gebeurd.

Ik zou jullie dus heusch maar aanraden, heel voorzichtig te zijn en je nieuwsgierigheid naar de groote prauw te onderdrukken!”

Enige dagen later blijkt 't inderdaad een prauw van de koppensnellers te zijn.

Ben angstige spanning heerscht onder de bevolking. Zendeling H. laat geen van de meisjes of leerjongens naar buiten gaan en overlegt met z'n vrouw, of 't niet mogelijk is, ook de jongens binnenshuis te laten slapen. Onder de gegeven omstandigheden is het te gevaarlijk, ze in het bijgebouwtje te laten overnachten. De slaapmatjes worden neergelegd in de studeerkamer van den zendeling.

Aan den avond van denzelfden dag zit zendeling H. les te geven aan de jongens. Als mevrouw H. klaar is met haar werk, gaat ze haar naaigerei opbergen in de slaapkamer. Plotseling geeft ze een gil. De zendeling vliegt overeind. „Is er een koppensneller?” roept hij, doodelijk ontsteld. „Neen, neen,” zegt mevrouw H., „maar ik trap op een groote slang.”

De jongens worden geroepen en komen aanstormen met knotsen en hakmessen. De slang is nergens te vinden in de slaapkamer. Als ze een half uur gezocht hebben, verflauwt de ijver aanmerkelijk. „We zullen maar slapen gaan,” zeggen de jongens, „Njonja heeft zeker op de kat getrapt.”

„Goed!” zegt mevrouw H., „gaan jullie maar naar de studeerkamer, maar ik verzeker je, dat het een slang was en vannacht zal ze stellig bij een van jullie op bezoek komen.”

Dat denkbeeld is al te vreeselijk en de jongens besluiten maar weer te gaan zoeken. Als ze alle kamers doorzocht hebben, komen ze eindelijk aan de provisiekamer. En jawel — daar hangt een geweldig groote python in één van de rekken met haar kop in een mandje eieren.

De jongens hakken en slaan in 't wilde weg. Eindelijk heeft één van hen 't monster getroffen bij den kop en met een vreeselijken plof stort de slang op den grond. Als ze uitgelegd wordt in de achtergalerij, blijkt haar lengte meer dan vijf Meter te zijn.

Als zendeling en mevrouw H. zich ter ruste begeven en zich aanbevelen in de hoede van Hem, Die Zijn beloften nimmer schendt, weten ze beiden, dat 't woord der Schrift letterlijk in vervulling is gegaan: „Ziet, ik geef u de macht, om op slangen en scorpioenen te treden en over alle kracht des vijands; en geen ding zal u eenigzins beschadigen.”

A. M. EMOUS.

ZOMER

Zomerdos en zomerzegen,
zonnegloed en zonnegoud,
licht en leven allerwegen,
glanzen, glinst'ren honderdvoud;
kwetterende voog'lenkeelen
in het weeldrig-groene hout,
tierelieren, fluiten, kweelen
vullen 't looverrijke woud;
windgesuis en bladgefluister,
'truischen van een waterval, —
van des Scheppers grooten luister
zingt het jublend overal.

H. W. A.